

D A V I D N O V Á K

JAK ROZVRACET CÍRKEV

Rady zkušeného ďábla pro 21. století

Paulínky

PŘEDMLUVA

Když britský spisovatel C. S. Lewis napsal *Rady zkušeného ďábla*, dnes už legendární korespondenci mezi zkušeným pokušitelem Zmarchrobem a jeho mladým učedníkem Tasemníkem, nesnažil se popsat skutečnou komunikaci mezi temnými duchovními bytostmi. S cílem ukázat boj mezi dobrem a zlem v lidském srdci v nové, netradiční perspektivě zvolil žánr fiktivní korespondence mezi dvěma ďábly, a tedy hodnotově jakoby vzhůru nohama, naruby. A právě tato obrácená perspektiva umožňuje, aby čtenář spatřil tajemství boje mezi dobrem a zlem v nečekaně ostrém světle, v neobyčejně jasných barvách.

Většina recenzí chválí literární a psychologické kvality Lewisova tvůrčího počínu. Dokonce i recenzenti, kteří nesdíleli jeho víru v existenci temných sil, oceňovali *Rady zkušeného ďábla* jako vynikající psychologickou studii a skvělou sondu do lidského sebeklamu.

Lewis sám nepovažoval *Rady zkušeného ďábla* za svůj nápad. Inspiroval se mimo jiné knihou Stephena McKennyho *Zpověď ženy, která všechno myslela jen dobře*, v níž se objevuje stejná záměna dobra a zla: dobro se vydává za zlo a zlo za dobro. Jak říká Lewis

v předmluvě ke své knize, tento žánr nabízí téměř nevyčerpatelné možnosti rozvíjení klíčového motivu, jímž jsou podle rady starého ďábla pokušiteli „v zácviku“. Kniha se mu prý psala téměř sama. Na druhou stranu, neustálé „vciťování se“ do ďábelských záměrů a cílů ho vnitřně velice zmáhalo a unavovalo, takže raději skončil u 31. dopisu a dál už nepokračoval.

Nápad Davida Nováka využít této žánrové figury, která s *Radami zkušeného ďábla* ani nezačala, ani neskončila, považuji za velmi šťastný. Stejně jako Lewis nám autor nabízí nový pohled na staré známé problémy a ukazuje je v nezvyklém, pronikavém světle. Zároveň podobně jako Lewis ponechává čtenáři svobodu, aby se sám rozhodl, jak vysloveným myšlenkám porozumí a jak s nimi naloží.

Jistě je možné psát o duchovním boji a úskalích života církve jazykem učeného teoretického pojednání, ale výsledek bývá obvykle jalový a nezajímavý. Literárně svěží, vtipné a nekonvenční uchopení tohoto důležitého tématu má daleko větší šanci zaujmout čtenáře a přivést ho k vážnému zamyšlení. Tvůrčím navázáním na Lewisovu pekelnou korespondenci David Novák spojuje smysl pro humor a velkorysý nadhled s pastýřskou moudrostí a zkušeností zpovědníka. Jeho nové dílko považuji za velmi zdařilé a nanejvýš aktuální, vřele ho doporučuji pozornosti čtenářů.

Pavel Hošek

*Jsem duch, jenž stále popírá!
A právem, neb co vzniká, vše,
by zahynulo, hodno je,
proto by bylo líp, nic kdyby nevznikalo.
A ve všem tom, co u vás kdy se zvalo
hříchem či zkázou, zkrátka zlem,
tam jsem já v mém pravém živlu.
J. W. Goethe, Faust*

*Čtenáři by ovšem neměli zapomenout,
že ďábel je lhář.
C. S. Lewis, Rady zkušeného ďábla*

*A já ti pravím, že ty jsi Petr;
a na této skále zbuduji svou církev
a brány pekla ji nepřemohou.
Mt 16,18*

1. AŽ JE ZNIČÍ DOSTATEK A PŘEBYTEK

Můj milý Bezejmene,

po dlouhých přípravách budeš konečně vyslán do akce, abys jednak prokázal, co ses naučil, a jednak abys konečně vysloužil jméno! Mezi námi se nic nedává zdarma, ani jméno, a ty si ho konečně můžeš zasloužit. A nyní ti nastíním, oč půjde, abys trochu poznal terén. Protože jsi bystrý zloduch, popíšu ti to v trochu širším kontextu.

S velikým znepokojením jsem přijal zprávu, že v tomto pražském sídlišti, o kterém se říkalo, že je zapomenuto Bohem i lidmi, a které jsme považovali za své výsostné království, má vzniknout nový církevní sbor (v pekelném slangu „ohnisko náказы“). Lidem, kteří zde bydlí, stačí k životu dobrý žvanec a pití, práce, zahrádka, kolo, spánek a jednou za rok exotická dovolená. Církev mají spojenou jen s několika skandály, které prosáknou do médií, ti starší snad ještě se spory o restituce nebo s novějšími přestřelkami církevních „egoušů“ na internetu. Takto nám to vyhovuje. Někteří sice zajdou o Vánocích na půlnoční, mladí se občas nechají oddat v kostele nebo si nechají

pokřtít dítě, aby měli parádní video, ale toho se bát nemusíme. Nevadí nám ani jejich konfirmace či biřmování, což by měl být moment vyslání zralých bojovníků a misionářů (jak vtipné!). Ve skutečnosti se spíš jedná o slavnostní rozlučku mladých s církví – mnozí z nich páchnou znovu do kostela až na svou svatbu, případně jednou ve vlastní rakvi.

Skvělé je, když tomuto svému folklóru říkají víra. Ani nevíš, jak nás potěšily filmy od Zdeňka Trošky, které nádherně vykreslují farnost jako přitroublého kněze, který se věnuje pár stařenkám. Stejnou radost máme, když si lidé v Česku dělají obraz o církvi z Haškova Švejka. Feldkurát Katz a jeho ovečky jsou přesně takovým obrazem kněze a jeho stádečka, jaký chceme v lidech podporovat. Usilovně pracujeme na tom, aby lidi vnímali církve jako skanzen, jako naprosto vyčpělou instituci, která oslovuje pár „svíčkových bab“. Nemalou radost nám samozřejmě dělají i všechny sexuální skandály, tahanice o posty a o majetky a jejich dopady na vnímání toho Nepříteleva spolku.

Tohle všechno a jistě i další naše skvělá propaganda utváří pohled lidí na církve v celém Česku. Tento zkarikovaný obraz je třeba všemožně podporovat. Tvým úkolem na příští měsíce je, abys jej ještě usilovněji šířil mezi obyvateli – především kvůli tomu, že se zde nebezpečně probouzí další ohnisko náказы,

jak už jsem tě upozornil. Pokud se ti jej podaří udusit v zárodku, převedeme tě za odměnu do nějakého velkoměsta. Nejdřív se ale musíš osvědčit zde a účinně reagovat na neblahou situaci, která tu nastala. Zlobíme se, že jsi vše nechal dojít tak daleko, ale ještě máš šanci svou chybu napravit.

S církví byla odjakživa potíž. Pokoušíme se ji rozvrátit a zničit už od té politováníhodné události, jíž říkají Letnice, ale zatím se nám to nepovedlo. Přesto však nevěříme, že by byla nepřemožitelná, jak tvrdí syn našeho Nepřítele v knize, které oni říkají *Bible* (dále jen Blábol, v našem pekelnickém úzu). Rádi bychom s ní jednou definitivně skoncovali, děláme pro to už více než dvě tisíciletí všechno možné. Ovšem poslední dobou vypadá situace víc než nadějně: zdá se, že oni si ji rozvrátí zevnitř dřív, než se to podaří nám.

Z toho máme samozřejmě pekelnou radost, nemusíme se až tak namáhat: ano, od svých prvopočátků jsou to sami nakažení, kteří vytrvale pracují na rozkladu církve. Někdy to došlo tak daleko, že se lidem zakazovalo číst ten jejich Blábol, který jim daroval Nepřítel – prý jako světlo pro jejich kroky (pche!). Mnohdy církve sama likvidovala svoje vedoucí a misionáře, jindy k naší velké radosti zkreslovala a překrucovala učení Nepřítele. Zkrátka sebevražda v přímém přenosu: my jsme si jen mnuli ruce... Jenže z nějakého nám

neznámého důvodu to vždycky přežila, povstala z popela, někdy i v nebývalé síle...

Tento fenomén později zkoumal náš odbor pro likvidaci církve a došel k závěru, z něhož zůstává rozum stát: přes všechna donebevolající selhání zjevně stále platí, že je to Nepříteleva nevěsta, Nepříteleva stavba, lid náležející Nepříteli, Nepřítelevo stádo, Nepřítelevo tělo... Vůbec nechápeme, jak mohl náš Nepřítel o té ubohé sebrance něco takového říct... A hlavně, že to s ní dávno nezabalil!

Jedním z důvodů jeho naprosto nelogického chování bude asi ta nechutná vlastnost, o níž Nepřítel často mluví – „láska“; my jí ovšem říkáme „slabost“ a takhle bys ji měl chápat i ty. Jinak naše ministerstvo již dlouho zkoumá podstatu tohoto jevu, avšak výzkum je stále v plenkách; nerad to přiznávám, ale v tomto oboru u nás dole naprosto chybí odborníci.

Jak už jsem řekl, když církev vznikala, reagovali jsme neprodleně a všemožnými prostředky, abychom ji zlikvidovali v zárodku. Nástroji k jejímu nabourávání a podkopávání se stali císařové, generálové, vojáci, celé armády špiclů a donašečů. Tisíce těch, kdo se považovali za křesťany, byli prostě vyhlazeni. Dodnes mnozí z nás cítí pravou pekelnou radost při vzpomínce na hořící pochodně z lidských těl následovníků Nepřítele, na to, jak byli v arénách předhazováni lvům nebo jak Nepřítele ze strachu z mučení zapírali. Chechtali

jsme se těm jejich řečičkám, že krev mučedníků je sémě nových křesťanů: byli jsme přesvědčeni o tom, že krev mučedníků se stane krvavou řekou, v níž se křesťanstvo utopí. Jenže čas běžel a nic takového se nestalo. Nepřítelovi následovníci nejenže tu pořád byli, ale dokonce se rozrůstali – navzdory všemu teroru, který pro ně náš pekelný odbor připravil.

Lámali jsme si tím hlavu, až nakonec náš pekelný Otec přišel s geniální myšlenkou (jak jinak). Vzpomněl si, jak byl před mnoha a mnoha lety na audienci u Nepřítele a mluvil s ním o člověku jménem Jób. To byl chlapík až úchylně oddaný Nepříteli a on byl na něj nebetyčně hrdý. Tehdy ale přišel náš pekelný Otec s poťouchlým postřehem, který Nepříteli neváhal sdělit: „Jób i mnozí další v tebe věří jen proto, že se mají dobře. Víra v tebe je pro ně pouze byznys se štěstím. Zkus Jóbovi sáhnout na jeho majetek, zdraví nebo rodinu, a ihned poznáš, že důvodem jeho oddanosti tobě jsou jen osobní výhody. Jakmile jim něco sebereš, lidi včetně Jóba ti přestanou věřit.“

Myšlenka to byla skvělá, jenže Jób si navzdory všem našim výpočtům oddanost Nepříteli zachoval. Neposlechl ani výzvu své ženy, aby Nepřítele proklel...

Tehdy nám to sice nevyšlo, ale z Jóbova příběhu jsme si aspoň vzali lekci. Když se lidé mají zle, mnohdy se tím jejich víra ještě prohloubí. Jinak řečeno, někdy je těžší následovat Nepřítele nikoli v nedostatku, ale

uprostřed blahobytu. Jób sice zvládal obojí, ale v tom byl výjimkou, která potvrzuje pravidlo.

Proto náš odbor pro likvidaci církve přešel na jinou taktiku. Postupně zastavil kruté pronásledování následovníků Nepřítele a místo potupy a trápení jim nabídl bohatství a moc. Z chudé a pronásledované církve se postupně stala jedna z nejbohatších a nej-mocnějších institucí na světě: dobrovolnou chudobu žilo už jen pár zoufalců na okraji. Ale oproti Jóbovi, který svoje bohatství ustál, církev bohatství a rostoucí vliv většinou neustála, přesně jak jsme předpokládali, a k naší pekelné radosti se stále více rozcházela s učení i praxí svého zakladatele (všimni si, že u nás dole jeho jméno zásadně nevyslovujeme, ba ani nenaznačujeme!).

Na místo pokory a slabosti nastoupila pýcha a moc, chudobu vystřídalo hromadění majetku a ponížení zase světská sláva. Čím byla církev okázalejší, tím více jsme se radovali z toho, jak se od učení Nepřítele vzdaluje. Stále se sice vyskytovala ohniska nákazy nebo aspoň jedinci, kteří na tyto pro nás slibné trendy poukazovali a chtěli je zvrátit, ale naštěstí marně. Nakonec je většinou vypudila nebo i zlikvidovala sama církev. Tehdy jsme si mysleli, že ten trapný spolek definitivně spěje ke svému konci, jenže Nepřítel to opět nedopustil – z důvodů, které jsem naznačil; zjevně má pro tu sebranku zvláštní slabost.

Možná se teď ptáš, jak souvisí tento můj obšírný výklad s nově založeným ohniskem nákazy, kam jsi od nás dostal umístěnku. Víc než si myslíš! Pokud jsi dával pozor, pak církev nezničilo ani několik staletí pronásledování a nedostatku, ale naopak světská moc a sláva, dobré bydlo a přebytek. Během staletí jsme vypožadovali, že čím více se lidem daří vytvořit si pozemský ráj, tím více zapomínají na ráj, s nímž operuje Nepřítel.

To by mohlo pro dnešek stačit. Bedlivě přemýšlej nad vším, co jsem ti napsal. Chceš-li účinně nabourávat a rozvracet dílo Nepřítele, bude se ti to hodit.

Tvůj strýc Maluglor

OBSAH

Předmluva	5
1. Ať je zničí dostatek a přebytek	9
2. Pryč s nadšením pro Nepřítele!	17
3. Ať se hádají kvůli křtu či eucharistii	23
4. Zabraňuj evangelizaci!	29
5. Ať si myslí, že jsou lepší než druzí	35
6. Pozor na vedoucí	43
7. Pokoušení duchovního	51
8. Hudba – vynález Nepřítele	57
9. Existuje jen jedna správná hudba	61
10. Ať žije instituce, ať žijou peníze	65
11. Peníze, penízky, prašule.....	73
12. Ať nic nebrání pomlouvám	77
13. Ať chtějí stále víc!	83
14. Nebezpečí Blábolu	91
15. Jak zničit vliv Blábolu	95
16. Šestero přikázání	101
17. Dvojrychlostní ohnisko nákazy.....	107
18. Ať je vztah vytěsněn tradicemi	111

19. Jak pracovat s vinou.....	117
20. Vánoce a děti	125
21. Cílem může být cokoli, vyjma vztahu s Nepřítelem	133
22. Nebezpečný infiltrátor Duch s... ..	139
23. Jak eliminovat působení Ducha Nepřítele	143
24. Dary Ducha a jak je znehodnotit	147
25. Nová strategie	153
26. Sexualita coby dvojsečná zbraň	157
27. Jak na celibátníky.....	161
28. Jak na vedoucí žijící v manželství	167
29. Pokoušení „Je to na pendrek“	171
30. Soukromí neexistuje	179
31. Pekelné tempo.....	183
32. Schopnosti a charakter	189
33. Hlavně nenápadně... ..	195
34. Za pár let... ..	197
Doslov autora	203